

Do Brijuna i natrag

Autor Administrator

Radni izlet na Brijune

A.B.

Ovoga sam se puta doista veselio što sam na popisu pozvanih putnika za Brijune. Prvi put je to bilo pred pet godina, odmah nakon što sam se našao u“paketu“svoje firme koju je preuzela ova sadašnja, daleko veæa i moænija, koja je tamo imala svoju godišnju konferenciju.

Bio sam tada impresioniran velièinom skupa, dobrom organizacijom koja mi je do tada bila nepoznata, mladošæu, ljepotom, disciplinom i pameæu sudionika, samom dvoranom za koju sam znao da se u njoj u jednom povijesnom trenutku odlučivalo od sudbini i životima stanovnika ondašnje države, a ponajviše s dvoje prvih ljudi u tvrtci - braènim parom, koji su sve to osmislili i ostvarili.

Nisam baš svjetski putnik, ali sam tijekom svojih „lijepih“

godina dosta spoznao o svijetu, i nisam
se mogao ne èuditi, ne diviti se i ne prièati gdje sam se god
našao, o
svojim dojmovima: svjetska razina u najboljem
smislu. Stvoriti iz jednog,
doduše dobrog odvjetnièkog ureda, tvrtku sa tri i pol tisuæa ljudi, dati
odlièan posao i kruh tolikim obiteljima, upravljati njima tako znalaèki i
efikasno, (dok mnogi drugi oèajavaju i odustaju zbog našeg neukrotivog
mentaliteta), motivirati ih do granica fanatizma, nauèiti ih radu, redu,
gotovo
vojnièkoj disciplini i odgovornosti, a iznad svega oduševljenju i
lojalnosti za svoju tvrtku –
pa što bi se više od toga moglo u životu
poželjeti. Ostvarenje sna u najboljem smislu rijeèi.

Nakon te prve konferencije dolazile su druge,
uvijek iste po
atmosfera, po tonu i energiji, ali
uvijek malo drugaèije i bolje, i uvijek sa spomenutim parom kao glavnim generatorom svega što je ključno.
Pitao sam se bi li sve to uopæe moglo funkcionirati bez njih. Tako
dobro- teško.

{moszoomthumb imgid=1042 itemid=35} I sada opet, nakon odraðene
radne šihte, ugodna vožnja luksuznim autobusom kroz
zimske krajolike Gorskog Kotara i prelijepe Istre
- susret s najljepšim morem na svijetu u
mjestancu živopisnih boja - Fažani,
koje gleda prema nedalekom
šumovitom Brijunskom arhipelagu. „Sliku mile
Istre naše
ja u srcu nosim svom...“ Tko je ono tako lijepo pjevao?

Na ovakav put ne može se bez male pripreme, bez
makar male
virtualne šetnje kroz prostor i povijest
kraja u koji idete. A velika je mreža neiscrpni izvor informacija.

(...) Stvoritelj je
dio Zemlje naumio oblikovati prema slici Raja. Tako je nastala Istra,
nalik
vrtu obraslom predivnim drveæem i prostranim livadama, koji oplakuje
plavo more
i poziva ljude sretnom životu. No ljubomorni vrug uništio je njegovo
djelo razrezavši vreæu u kojoj je anđeo nosio ostatke neiskorištenog
kamenja,
te se tisuæe kamenih stijena prosulo po istarskoj zemlji, zemlji
kontrasta, u
isto vrijeme pitomoj i surovoy, plodnoj i škrtaj, sunèanoj i oblaèenoj.
Rastuženi anđeli su prikupili djelæe Raja preostale meðu rasutim

kamenjem i zaštitili ih morskim valovima. Tako su nastali Brijuni
(...)
<http://www.brijuni.hr/Home.aspx?PageID=7>

(...) Već i dio
povijesti Istra je, kao i ostali dijelovi Hrvatske bila u sastavu
susjednih
država. Naime, cijela Istra je
bila dio Austro-Ugarske Monarhije (1867.-1918.). Za to je vrijeme imala
kao i
ostali dijelovi Monarhije vlastiti pokrajinski Sabor.

Za vrijeme
Austro-Ugarske na teritoriju Istre i Dalmacije su djelovali tzv.
Autonomistički pokret koji se protivio ujedinjenju sa Banskom Hrvatskom.
Također i
u sastavu Italije (1918.-1943.). U to vrijeme provođena je represija nad
Hrvatima i sustavna talijanizacija pod kojom je i nacionalni sastav
Istre
znatno izmjenjen sustavnim doseljavanjem Talijana iz susjednih sjevernih
talijanskih
krajeva.

Nakon Drugog svjetskog
rata SFR Jugoslavija je izvršila pak
represiju nad Talijanima u Istri, što
rezultira njihovim egzodusom koji se mjeri desecima tisuća prognanih
osoba. Od
toga razdoblja do danas doselile su se u Istru deseci tisuća osoba iz
drugih
djelova Hrvatske i drugih krajeva tadašnje SFR Jugoslavije (posebno iz
Srbije.
Za vrijeme velikosrpske agresije u taj od rata pošteđen dio Hrvatske
doselili
su se brojni prognanici iz stradalih dijelova Hrvatske i Bosne i
Hercegovine.

Sve do 5. stoljeća
područje Istre bilo je pod utjecajem Rimskoga Carstva. Doba je to kada
nastaju
neki od najistaknutijih spomenika u Istri poput pulske Arene. Uskoro će
na ova
područja početi sve jače doseljavanje Hrvata i Slovenaca (...) Vikipedija

(...) Nekropole

ilirske, conquiste romanske, i
 hramovi i bazilike i katedrale; i glagoljaški pjesnici poput Jurja
 Žakna, i
 koloni i biskupi, reformacija i protureformacija, romanika i gotika i
 ruralna
 gotika; literatura liturgijska i laicistiša, hrvatska i talijanska, i
 Herman
 Dalmatin i Franciscus Patricius; umjetnici hrvatski Vincent i Ivan iz
 Kastva i
 umjetnici talijanski Bernardo Parentin i Andrea di Montona; Vlašie i
 Vergerio,
 Stjepan Konzul Istranin i Franjo Glavinia… I tako preko Pietra
 Stankovicha (Stankoviaš) i
 i Luke Kirca do Boše Milanoviaša i Antonija Santina, preko Mate Balote i
 Piera
 Antonija Quarantotti-Gambinija do Zvane šnje i Oswalda Ramousa(…) Milan
 Rakovac, Vijenac, MH)

Potpuno sam opušten, nemam posebnih radnih obveza
 osim biti
 nazošan, a jedini rekvizit u torbi na
 kojega sam dobro pazio da ga ne zaboravim je pravi profesionalni
 fotografski
 aparat. Naravno uz obvezne upute o upotrebi. Netko mi je kasnije dobacio
 u
 šali – „Bolji nego Jerkin“.
 Uzvratio sam na isti našin: „Nije bolji, ali
 skoro“.

Kratka plovidba malim brodiašima i
 veše smo u luci u kojoj dominira
 za kej privezana velika jahta, Marijan kaše, najveša
 i najljepša jahta na Jadranu, koja
 nije mogla naši bolje i ljepše mjesto za vez, i
 koja se svojim volumenom, linijama i modrobijelim
 koloritom, savršeno uklapa u vizuru mramornobijelih zdanja hotela, crkve i vila, znalaše
 uklopljenih u perivoj bujne crnogorišne vegetacije, svega skupa
 osmišljenog u
 vrijeme kad smo bili dijelom Austro – Ugarske carevine,

Smještanje u hotel Neptun; Marijan i ja dobijamo
 apartman s
 velikim sobama, u kojima su vjerojatnoša, za vrijeme Maršala odsjedali
 ministri
 nesvrstanih. Najljepša je terasa s koje puca pogled na
 sunšano
 plavetnilo mora i neba prema
 obali Istre. Ipak, hošeš – nešeš pogled

svako malo skrene prema luci s jahtom i uglađenim mornarima pored nje,
koji ljubazno odgovaraju na
pitanja radoznalih posjetitelja, uglavnom o mogućnostima broda –
njegovoj
brzini, sigurnosti itd. A motori tiho
bruje...eka se samo zapovijed...

Nakon smještaja, osvježenja i presvlačenja,
spuštamo se u
prizemlje, u kafe bar hotela. Susreti, pozdravi, osmjesi, –ale, pitanja, dogovori... Gojko zove u –etnju.
Dobra ideja, pristajem, ali... no brzo pada, a no je no, nije ti ba –;
svejedno, pa to odgađam za sutra rano,
prije početka programa. Za sada samo kratka –etnja do jahte i natrag u
hotel. Referenti
malo nervozni, bru –enje prezentacija
traje cijelu no. Mi, obično dru –tvo – uživamo. Nadam se
zasluženo. Ve
smo navikli na luksuz, kojega ranije nisam mogao ni zamisliti: sve nam
je
dostupno. Ali, svi znamo pravu mjeru. Srećemo i pozdravljamo onaj spominjani par: uzvraćaju srdačno,
druže se s ljudima, djeluju vedro i
opušteno, pa za –to onda ne
bi i mi isto tako?

Preskoću opis večeri
koja je bila lijepa, bogata i
zanimljiva; moj cimer Marijan i ja, zajedno s njegovim kolegama iz stočne
Slavonije, pretresli
smo sve –to je trebalo i
nije, ni aktualnu političku situaciju nismo
propustili; nismo smo se ba –; u svemu potpuno
složili, ali se nismo ni ljutili zbog toga, znali smo odustati od inzistiranja na ispravnosti svoga
stajališta;
propustiti ću opis prvog dana, pa i drugog dana konferencije, koja je kao
i
obično bila odlično pripremljena i realizirana, uzet ću bicikl i fotoaparat
i krenuti oko otoka.

Ako vas zanima to sam uhvatio kroz
objektiv aparata, kliknite na galeriju ove stranice. Ako želite doznati
više o arhipelagu kliknite na link Web stranice otoka. A ako želite još
više – udahnuti opojni miris mora, osjetiti
daha; ako povijesti, prošetati lijepo
uređenim stazama, odmoriti oči na
prekrasnim proplancima kojima iznenada prostru stado plavih gazela ili antilopa, vidjeti to je to najbolja svjetska
perivojna arhitektura, o kojoj kao da skrbi onaj prvi zagrebački umar Pero
Šćekić, e pa onda dođite na ovaj rajski otok. Ako ne možete, ako vam se ne da,
ako nemate vremena, evo još nekoliko
detalja... <http://www.brijuni.hr/Home.aspx?PageID=7>

Kastrum

{moszoomthumb imgid=1071 itemid=35}(...) Najslojevitiji brijunski
lokalitet prostire se na površini nešto većoj od 1 ha. Nalazi iz
razdoblja
rimskih republika i carstva, kasne antike, Istočnih Gota, Bizanta,
karolinškog
razdoblja i Venecije svjedoče o dugogodišnjoj naseljenosti.

U razdoblju Augustove vladavine,
djelomice na području prve vile, podignuta je nova rustička vila
(dimenzija 51
x 59 metara) sa srednjim dvorinom i uređajima za proizvodnju
maslinova ulja
i vina te podrumima, kao i skromnije uređenim stambenim prostorima.

Život unutar vile odvijao se do kraja
4. st. kada je uslijed nastalih društvenih promjena vila prerasla u
naselje
zbičenog tipa sa kućama, postrojenjima za preradu maslina i grožđa,
spremištima, radionicama, kovačnicama, krućima, ukratko svim
sadržajima
potrebnim za samostalno funkcioniranje jedne zajednice. Naselje se
postepeno
izgradilo, a za njegovu zaštitu podignuti su snažni bedemi(...)

Kamenolomi

(...) Èienjem starih kamenoloma od otpadnog kamenja nakupljenog dugotrajnim radom brijunskih kamenorezaca (jo od antièkog razdoblja), Alojz Èufar, umar i projektant svih brijunskih etnica, oblikovao je brežuljke. Tako su nastala etalita ugodna u svako doba godine: zaena od ljetne žege i hladnih zimskih vjetrova, postala su omiljena odreditale njih gostiju. Jedan od kamenoloma dobio je naziv po dr. Robertu Kochu, velikom istraživaèu koji je otok oslobodio od malarije, 1905. godine postavljena je spomen ploa s natpisom: DEM GROSSEN FORSCHER - DEM BEFREIER DER INSEL - VON DER MALARIA - DR ROBERT KOCH annis 1900-1901.(...)

Malo me rastužila prièa o nekadašnjim vlasnicima otoka, obitelji Kupelwieser, koji su se bili toliko zbližili s otokom da su sebi tu napravili i posljednje poivalite, mauzolej. S uruavanjem Austrougarske Monarhije koncem Drugog svjetskog rata dolazi i do njihovog tragiènog kraja. (...) Marija Kupelwieser (1850.-1915.) koja je vjerno pratila svog supruga u ostvarenju njegova brijunskog sna, sahranjena je tu uz mlađeg sina Karla koji je po oèevoj smrti (1919.) preuzeo upravljanje otokom. Nakon niza neuspjelih poslovnih poteza, uslijed ekonomske, a naposljetku i emocionalne krize lovaèkom si je puškom okonèao život. Paul Kupelwieser je uslijed okolnosti umro u Beèu. Na nadgrobnoj ploèi ispod njegova imena samo je ime voljenog otoka(....)